

nács Végrehajtó Bizottságának is. Mindig szakmai szempontokat kívántam képviselni, s lehet, hogy ezért kerültem be a Megyei Pártbizottságba is 1965-ben, ahol szintén nyugdíjazásomig tevékenykedtem. A vezetői munkám mellett ezek a tisztségek is jelentős feladatot adtak.

Előbb 1963-ban Kondoros község, majd 1967-ben Szarvas város tisztelt meg azzal, hogy megyei tanácsstagjává választott. Szarvasi kötődésemet mindig szívesen ápoltam, ezért vállaltam el a város megyei tanácstagi tisztét, bár Békéscsabára is hívtak, de Szarvaszt választottam. Elég nehéz volt e tisztségben jelentősebb eredményeket elérni, azonban ennek kapcsán, és a kialakult emberi kapcsolataim következtében elég jól megismertem, és érzektem az elért eredmények mellett a feszülő problémákat is. Nehezen tudtam elfogadni, hogy nem tudunk kitorrészi pontokat találni, túl sok fű akadályozta a város dinamikusabb fejlődését. Megpróbáltunk megragadni minden lehetőséget. A tervgazdálkodás idején „leosztásos” rendszer volt, melyen nagyon nehéz volt változtatni. Elleneztem például, hogy az Óvónőképző Intézet elhelyezésére a Gimnázium épületét használják fel, mint az iskolai vezető diákját érzelmi szempontok is motiválták. Nem az én álláspontom kerekedett felül, s így került a Gimnázium az Árvaház épületébe. Nem kis nehézségek után sikerült elérni, hogy a város kapjon támogatást egy új gimnáziumi épület megvalósítására a Vajda Péter utcában.

A Baráti Körben

Mindig zavart, hogy a városban működő felsőfokú oktatási intézményekben, és a kutató intézetekben (az Öntözési és Rizstermesztési Kutató Intézetben, valamint a Halgazdasági Kutató Intézetben) koncentráltan nagyon jelentős szellemi potenciál nem kapcsolódott be az elvárható mértékben a város közéletébe. Érzektem volt bizonyos ellenállás is a hatalom részéről, nem voltak be ezen intézmények szakembereit a várost irányító testületek munkájába.

A Baráti Kör 1983 évi közgyűlésén (Dr. Tóth Lajos, Fekete Jánosné, Vrbovszki György, Dr. Körösfalvi Pál, Juhász Sándor)

Először *Ruzicskay Gyuri* bácsinak az Erzsébet-ligetben tartott jubileumi ünnepségét használtuk fel, ahol sokan vettek részt. *Jansik Tamás* tanácselnök tartotta az ünnepi beszédet. De már előtte vele, *s Koszti Palival*, a tanács művelődési osztályvezetőjével folytatott beszélgetés során felmerült, hogy jó lenne a Ruzicskay Baráti Kört és egy művészeti tábor létrehozni, azzal a burkolt szándékkal, hogy ez lehetne a „nyitás”, az első lépés, ami azután tovább fejleszthető lett volna. A hatalom ellenezte ezt a tervet, arra hivatkozva, hogy élő személyről nem lehet baráti kört elnevezni.

Ezt követően került előtérbe a város baráti körének létrehozása. Már volt példa erre a megyében is, Gyulán már működött baráti kör. A baráti kör eszméjének legaktívabb hívei *Koszti Palin* kívül *Juhász Sándor* tanácselnök-helyettes és *Tóth Lajos*, főiskolai tanár, a népfőnt elnöke voltak. A tanács vezetése, beleértve *Jansik Tamás* tanácselnököt is, támogatta a baráti kör létrehozását. *Ruzicskay Gyuri* bácsit kértük fel az elnöki tisztség ellátására, de ő nem vállalta, s ezután esett rám a választás, s a titkári teendőket pedig *Koszti Pali* látta el. Célunk ezúttal is elsősorban a városban élő, vagy a városból elszármazott szellemi kapacitás aktivizálása volt, hiszen – figyelembe véve a város történetét, kedvező természeti adottságait nem lehettünk teljes mértékben elégedettek a város fejlődésével. Javaslatokat dolgoztunk ki, s ezzel hangsúlyo-

zotán *segíteni*, s korántsem csak egyoldalúan bíráltni kívántuk a város fejlődésének folyamatát. Felismertük, hogy a helyi vezetés nélkül, esetleg ellenére nem lehetünk eredményesek. Túldimenzionált, realitást nélkülöző elképzeléseket nem tudtunk támogatni, ilyen volt például a ligeti termálfürdő terve, melynek megvalósítására nem látszott lehetőség.

A Baráti Kör emlékköve avatásakor Ruzicskay György és dr. Sinkovics Györgyné Töröcsik Teréz társaságában

vezetést, amit határozottan visszautasítottam.

Feleségem betegsége súlyos mozgáskorlátozottsággal járt, itthon ápoltam, s ez a körülmény nagyban befolyásolta, akadályozta társadalmi tevékenységemet, így pl. a Baráti Köri munkámat is. Ahogy romlott az állapota, úgy kénytelen voltam fokozatosan leépíteni a vidéki tartózkodással járó tevékenységemet. Ezt a tény a félreértések elkerülése végett szeretném hangsúlyozni, más ok nem játszott közre abban, hogy kénytelen voltam eltávolodni a Körben végzett tevékenységtől.

Nyugállományban

A hosszú évtizedekig tartó vezetői munkám kissé elszakított a konkrét műszaki tevékenységtől. Már 18 éve nyugdíjas vagyok, de inkább nyugtalan nyugdíjas, ugyanis ekkor új korszak kezdődött el számomra, ettől kezdve kifejezetten szakmai kérdésekkel kezdtem el foglalkozni, s teszem ezt a mai napig. Talajmechanikai, statikai vizsgálatokat, valamint tervezői, igazságügyi szakértői tevékenységet végzek, itt műszaki, vagyoneértékelési területen tevékenykedem. A tétlenséget ma sem tudom elviselni. Ez nem azt jelenti, hogy nem szeretek olvasni, kulturális kérdésekkel foglalkozni, de érdekel, és szívesen végzem a szakmai munkámat.

Még a jövő évet az eddigi terheléssel kívánom tölteni, utána azonban lényegesen csökkentenem kell a tempót; egyre nehezebb a határidők tartása, s zavar, nyomaszt, ha nem tudok ezeknek eleget tenni. Az elmúlt 18 évben közel 600 feladatot oldottam meg, tervek, szakvélemények formájában. A piac szempontjából nagyon nehéz egyenletes leterhelést biztosítani, sok esetben nem tehettem meg, hogy felkéréseket visszautasítsak.

Epilógus

A Baráti Kör átvészelte a rendszerváltozást, maga mellé tudja állítani napjainkban is a város vezetését. A részemre megküldött programokból, beszámolókból – melyeket nagyon köszönök, s mindig érdeklődéssel olvasom – örömmel állapítom meg, a Baráti Kör Szarvas város társadalmi, kulturális életében jelentős szerepet játszik, hozzájárul a civilszféra erősödéséhez, aktívan munkálkodik az alapszabályban megjelölt célkitűzések megvalósítása érdekében. Egyetértetek *Hankiss Elemérrel*, aki a Társadalmi csapdák c. írásában megállapította, hogy a társadalom igazi szövetét ezek a civilszerveződések adják. A két világháború között hazánkban 40.000 társadalmi szervezet létezett, sajnos ezeket 1948 után elsorvasztották.

Az a társadalom, ahol a civilszervezetek gyengék, nem működhet tökéletesen. Ezért is szolgál nagy örömmel, hogy a negyedszázada elindított kezdeményezésünk töretlenül tovább él.

Dr. Molitorisz Pál